

Единъ денъ кога ся съмнѣло донесли му единъ столъ за писаніе за да го стягне и закрѣпи. Столарьтъ го разглоби и зади явно-то сюрме намѣри друго скрышно и въ него за голѣмо чюдо найде смотаны хартіи. Разгрѣхъ гы и гляда, че сѣ каймета, хартійны пары, чете, брой и намира нѣчто 100,000 гр. Въ друго едно пакъ скрышно сюрме намира обмотаны други хартіи, разврѣзва и намира вътрѣ сто жлѣтицы. Сиромашъ-тъ столарь ся замая и въздиви като видѣ толкова си пары, зачто-то никога въ живота си не бѣ видвалъ такъво нѣчто. Прибра пары-ты и затрѣча при женѣ си та ѳ гы показа. — Что е това? запыта жена му; е! колко пары! твои ли сѣ?

Столарь-тъ отговори: мое е само что изработѣхъ сѣ рѣцѣ, а тыя пары азъ не сѣмъ спечялилъ, приказа ѳ какъ гы нашѣлъ и жена му тогава повтори: та тыя пары не ли сѣ наши? А не бываше ли да гы задрѣжимъ и да си видимъ сѣ тѣхъ работѣ-тѣ доклѣ ся найде чіи сѣ? — Не быва, отговори столарь-тъ; азъ не задрѣжамъ у себе чюждо нѣчто, а това не е наше: азъ не сѣмъ крадецъ и обирачъ. Жена му ся обрѣхъ: та ты не си гы откраднѣлъ.

Столарь-тъ рече: истина не сѣмъ гы откраднѣлъ; азъ гы найдохъ, нѣ и да сѣмъ гы нашѣлъ, другъ ще гы е загубилъ и пары-ты сѣ неговы. Жена-та отговори: право казвашъ; чюжды пары прѣстѣ горять.

Столарь-тъ си помисли на рече: кой знае? може тыя пары да сѣ на нѣкого, кому-то трѣбувать повече отъ колко-то менѣ. Азъ имамъ здравы рѣцѣ и добро здравіе; сѣ кладиво-то и сѣ теслѣ-тѣ си, азъ гонѣхъ отъ кѣщи невольѣ-тѣ. Хайдѣ! трѣбува на чяса да гы поврнемъ.